

Arrest

nr. 135 018 van 12 december 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. VANDEVOORDE loco advocaat S. VANDEVOORDE en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tadzjiek van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Zolmabad in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Op 15 mei 2012 diende u een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen Afghanistan te hebben verlaten omdat u werd gevisieerd door de taliban. U stelde dat uw vader eigenaar is van een bedrijf dat steengruis produceert en vervoert. Uw vader had onder andere een contract met een Amerikaanse basis in Khogyani. Uw broer, E.(...), stond in voor het transport. De taliban had hem verschillende keren gevraagd samen te werken met de groepering om een aanslag te plegen op de basis waar hij toegang toe had, maar uw broer weigerde telkens. Daar E.(...) niet gehoorzaamde aan de taliban, werd hij ontvoerd en even later vermoord. U zette hierna het werk van uw broer verder. Enkele talibanleden van

het dorp stuurden daarop dreigbrieven naar u en uw familie. Ze eisten dat jullie het contract met de Amerikanen zouden stopzetten. U besloot daarop Afghanistan te verlaten uit angst dat de Taliban u iets zou aandoen. Op 28 juni 2013 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof werd gehecht aan uw vluchtmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) bevestigd op 5 december 2013. Op 20 februari 2014 vroeg u een tweede maal asiel in België. U haalde dezelfde vluchtmotieven aan als in uw eerste aanvraag en voegde daaraan toe dat Baba Jan die op vraag van uw vader de leiding van het bedrijf van uw familie had overgenomen, tevens problemen heeft en daarom het bedrijf heeft gesloten. Daarnaast verklaarde u te hebben deelgenomen aan de protestacties die werden gehouden in België opdat uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers verblijfsdocumenten zouden krijgen. U hebt een tijd met andere Afghaanse asielzoekers in een kerk verbleven. In geval van een terugkeer vreest u hierdoor problemen te ondervinden daar jullie acties en verblijf in de kerk in de nationale en internationale pers zijn verschenen en Afghanen u zullen beschouwen als een bekeerling. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van het exemplaar van het contract tussen Said Shikeb Akhon Zada construction and Road Company en het bedrijf van uw vader; een kopie van een document met gegevens van het bedrijf van uw vader, Commander Shah Malang gravel plant; en een anoniem document dat voor u werd opgesteld en waarin wordt geargumenteed dat uw huidige asielverzoek in overweging dient te worden genomen.

B. Motivering

U slaagde er niet in het Commissariaat-generaal er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten en er niet naar te kunnen terugkeren. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 28 juni 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam wegens het ongeloofwaardig karakter van de door u beweerde problemen in Afghanistan. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 5 december 2013. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalde u de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS 04.06.2014, p.2). Daarnaast verklaarde u dat één van de werknemers van het bedrijf van uw vader, Baba Jan genaamd, de supervisie over het bedrijf had overgenomen en nu ook problemen ondervindt (CGVS 04.06.2014, p.9-10). Verder legde u twee documenten neer ter bewijs van het bestaan van het bedrijf van uw vader en het contract met Khogyani basis (CGVS 04.06.2014, p.2-3). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt, moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door de RvV werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. De Raad oordeelde dat er op basis van uw verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Zo liet u na de aan u en aan uw broer gerichte dreigbrieven neer te leggen, zonder hier een aannemelijke verklaring voor te geven; legde u verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de bedreigingen en de problemen die uw broer met de Taliban ondervond; en toonde u geenszins aan dat jullie familiebedrijf effectief leverde aan de Amerikaanse basis in Khogyani.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende elementen en documenten aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Wat betreft uw bewering dat het bedrijf van uw vader na uw vertrek werd gesloten omdat Baba Jan, de werknemer die de supervisie over het bedrijf had overgenomen van uw vader, ook problemen had gekregen (CGVS 04.06.2014, p.9-10), dient te worden gesteld dat deze bewering betrekking heeft op feiten die voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet en die ongeloofwaardig werden bevonden. Bovendien bleef u zeer vaag over voornoemde problemen. U stelde dat wanneer u Baba Jan contacteerde om nieuwe documenten te bekomen, hij u heeft gezegd dat hij niet langer naar Khogyani kon gaan omdat zijn leven in gevaar is en dat hij daarom had besloten het bedrijf te sluiten (CGVS 04.06.2014, p.10). Gevraagd of hij dan problemen heeft, kwam u niet verder dan te stellen dat dat misschien het geval is (CGVS 04.06.2014, p.10). Gevraagd wat voor problemen hij dan wel heeft, antwoordde u ontwijkend dat hij niet naar de Amerikaanse basis in Khogyani kon gaan achter documenten voor u omwille van problemen (CGVS 04.06.2014, p.10). Dat u een dergelijke vage uitleg geeft over de moeilijkheden van Baba Jan die in het verlengde liggen van de door u beweerde vluchtmotieven, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Met het door u neergelegde contract tussen Commander Shah Malang gravel plant - het bedrijf van uw vader - en Said Shikeb Akhon Zada construction and Road Company dat volgens uw verklaringen werd

opgestuurd vanuit de Amerikaanse militaire basis in Khogyani naar Baba Jan (CGVS 04.06.2014, p.2-3), probeert u aan te tonen dat jullie bedrijf wel degelijk aan de Amerikanen leverde. Opvallend hierbij is dat het door u neergelegde contract identiek is aan het (handgeschreven) contract dat u tijdens uw eerste asielaanvraag neerlegde, met dat verschil dat het in het Engels opgesteld is en er in plaats van 'Khogyani route' nu 'Khogyani Base' staat. Bovendien betreft het een gemakkelijk te fabriceren kopie en kan er derhalve geen objectieve bewijswaarde aan worden gehecht, te meer uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten allerhande (ver)vals(t)e Afghaanse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn. Voorts dient nog opgemerkt te worden dat het contract volgens uw verklaringen werd geschreven door het hoofd van de Amerikaanse basis in Khogyani (CGVS 04.06.2014, p.3), hetgeen echter tegengesproken wordt door de kwaliteit van het Engels waarin dit document werd opgesteld. Bovendien blijkt uit de hoofding van het document dat het - net als het eerder door u neergelegde handgeschreven contract - een contract betreft opgesteld door Said Shikeb Akhon Zada construction and Road Company. Gezien voorgaande vaststellingen volstaat het door u neergelegde contract aldus niet om alsnog aan te tonen dat Commander Shah Malang gravel plant steengruis leverde aan Khogyani basis en dat uw familie daardoor problemen kreeg met de taliban.

Wat betreft de kopie van een document met gegevens van het bedrijf van uw vader, Commander Shah Malang gravel plant (CGVS 04.06.2014, p.2-3), dient er opgemerkt te worden dat het document allerm minst een bewijs is voor de problemen die u zou hebben gekend in Afghanistan met de taliban omwille van de beweerde samenwerking tussen het bedrijf van uw vader en een Amerikaanse basis.

Ten slotte legde u nog een anoniem document neer dat verwijst naar de UNHCR Guidelines van 6 augustus 2013 waarin wordt aangegeven dat "depending on the specific circumstances of the case, men and boys of fighting age living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces and AGE's are engaged in a struggle for control" mogelijks nood hebben aan internationale bescherming op basis van hun lidmaatschap van een bepaalde sociale groep. Hetzelfde zou volgens deze Guidelines gelden voor dezelfde categorie personen in regio's waar ze het risico lopen te worden gerekruteerd door het ALP. Ter zake moet echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit blijkt dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een loutere verwijzing naar de mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daar zoals reeds vermeld geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent uw persoonlijke problemen met de taliban en u zich voor het overige beperkt tot het neerleggen van uittreksels uit de UNHCR Guidelines zonder enig concreet element aan te halen waaruit blijkt dat u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren uit vrees voor een gedwongen rekrutering, moet worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent een risico op vervolging omwille van het behoren tot een van de in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroepen aan te tonen.

In het kader van uw tweede aanvraag haalde u verder aan dat u in België deelneemt aan manifestaties en in een kerk verblijft (CGVS 04.06.2014, p.14). U vreest dat u bij een terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een christen en daardoor problemen zal krijgen (CGVS 04.06.2014, p.14). Volgens uw verklaringen werden er in Afghanistan beelden uitgezonden van u tijdens uw verblijf in de kerk en sprak Baba Jan u daarover aan (CGVS 04.06.2014, p.14). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (CGVS 04.06.2014, p.14). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 04.06.2014, p.14), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u op basis van de door u aangehaalde nieuwe elementen noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële

herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één

van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nanagarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omringende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omringende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat u persoonlijk betreft dient er op gewezen te worden dat u een alleenstaande volwassen jongeman bent die Dari en Pasjtoe spreekt, werkervaring heeft als arbeider en wiens vader eigenaar is van een constructiebedrijf waarin arbeiders zijn tewerkgesteld (CGVS 05.06.2013, p. 3, 4, 8, 13, 15 en 17). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat u reeds enkele keren in Jalalabad bent geweest en dat u een zekere kennis heeft van de stad en de weg ernaar toe (CGVS 05.06.2013, p. 7, 8 en 9). Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, kan besloten worden dat dit intern vluchtalternatief nog steeds reëel is. Het bedrijf van uw vader had volgens uw verklaringen een goede omzet had, met name 60.000 à 70.000 aghani per maand wat ongeveer overeenstemt met 790 à 920 euro, en uw vader kon geld opzij zetten (CGVS 04.06.2014, p.8). Daarnaast legde u tegenstrijdige verklaringen af over de financiering van uw reisweg. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw oom jullie woning in Zolmabad in hypotheek had gegeven om de smokkelaar te betalen en dat uw familie naar Mirzaian was verhuisd (CGVS 05.06.2013, p.16-17). In het kader van uw tweede asielaanvraag stelde u echter dat uw familie voldoende geld had opzij gezet om uw reis naar Europa te financieren (CGVS 04.06.2014, p.11). Gevraagd of uw familie daarbovenop nog geld heeft moeten lenen of eigendommen heeft moeten verkopen, antwoordde u negatief (CGVS 04.06.2014, p.11). U stelde dat uw vader de 12.000 of 13.000 dollar op de bank had staan (CGVS 04.06.2014, p.11). U erop wijzend dat u eerder had verklaard dat uw reisweg werd gefinancierd door een hypotheek te nemen op jullie woning (CGVS 05.06.2013, p.16-17), antwoordde u ontkennend en stelde u dat die deal betreffende het huis werd gemaakt om de ontvoerders van uw broer te betalen (CGVS 04.06.2014, p.11). Aangezien zoals reeds vermeld geen geloof kan gehecht worden aan de ontvoering van uw broer kan aan deze laatste verklaring evenmin geloof gehecht worden. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de financiering van uw reisweg wijst erop dat u het Commissariaat-generaal geen volledig zicht wil bieden op de werkelijke financiële situatie van uw familie, die vermoedelijk nog beter is dan u laat uitschijnen. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw oom, Haji Satar, en zijn gezin ongeveer zeven maanden geleden naar Jalalabad zijn verhuisd (CGVS 04.06.2014, p.5-6 en 12). Hij is er werkzaam voor de burgemeester van Jalalabad, Lal Agha Kakar (CGVS 04.06.2014, p.12). U stelde evenwel dat uw familie geen contact meer heeft met Haji Satar omdat hij er tegen gekant was dat uw vader voor Haji Zaher werkte en nadien samenwerkte met de Amerikanen (CGVS 04.06.2014, p.4 en 12). Er dient hierbij opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat uw vaders bedrijf steengruis leverde aan de Amerikanen. Bovendien heeft uw oom Haji Satar een smokkelaar gecontacteerd om uw vertrek uit Afghanistan te regelen, alsook documenten opgestuurd naar België ter ondersteuning van uw asielerzoek (CGVS 04.06.2014, p.4), wat in strijd is met uw verklaring als zou uw familie geen contact meer met hem hebben. U hiermee confronterend, stelde u dat uw vader aan Baba Jan had gevraagd een smokkelaar te zoeken en dat Baba Jan op zijn beurt hulp had gevraagd aan Haji Satar (CGVS 04.06.2014, p.12). Zelfs als dat het geval zou zijn geweest, blijft het feit dat uw oom bereidwillig was u te helpen, overeind staan. Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen, stelde u enkel dat dat niet mogelijk is gezien de slechte veiligheidssituatie aldaar (CGVS 04.06.2014, p.13). Zoals hierboven evenwel werd opgemerkt, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan. De loutere verwijzing naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de stelling dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de Commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in de stad Jalalabad door de Commissaris-generaal te weerleggen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en verklaarde bij de indiening van zijn aanvraag uitdrukkelijk dat zijn leven in gevaar is. Verzoeker zet enkele theoretische beschouwingen rond het subsidiaire beschermingsstatuut uiteen. Hij stelt dat recente rechtspraak van de Raad benadrukt dat het voldoende is aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van het land en dat het niet noodzakelijk is dat er een groot aantal burgerslachtoffers vallen opdat er sprake zou zijn van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat er voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Afghanistan en dat uitwijken naar een andere regio geen optie is, aangezien het land op politiek en militair vlak onstabiel is. Dit is een algemeen bekend gegeven waarvan volgens verzoeker ook de verwerende partij op de hoogte dient te zijn. Ter illustratie verwijst hij naar een rapport van Amnesty International waarin volgens verzoeker de actuele situatie in Afghanistan beschreven wordt.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Voortdurende mensenrechtenschendingen zijn in Afghanistan de realiteit en de lokale autoriteiten zijn niet bij machte op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Door de afwijzing van de asielaanvraag wordt verzoeker *de facto* gedwongen het Belgisch grondgebied te verlaten, waardoor hij zich zou blootstellen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in Afghanistan.

In een vierde middel voert verzoeker “*de gezamenlijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen*” aan. Verzoeker verwijst tevens naar de materiële motiveringsplicht. Hij zet deze beginselen uiteen en meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn, aangezien ze feitelijk onjuist zijn en falen naar recht. De bestreden beslissing werd volgens hem niet voldoende zorgvuldig voorbereid.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg

uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. De eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij beslissing van 28 juni 2013 afgewezen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn asielrelaas. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 115 134 van 5 december 2013. De Raad oordeelde dat er op basis van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Zo liet verzoeker na de aan hem en aan zijn broer gerichte dreigbrieven neer te leggen, zonder hier een aannemelijke verklaring voor te geven; legde hij verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de bedreigingen en de problemen die zijn broer met de taliban ondervond; toonde hij geenszins aan dat zijn familiebedrijf effectief leverde aan de Amerikaanse basis in Khogyani. Ook werd geoordeeld dat verzoeker over een vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt en dat er op dat ogenblik voor burgers in Jalalabad geen risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet was.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker, in het kader van zijn huidige asielaanvraag, volhardt in de asielmotieven aangehaald bij zijn eerste asielaanvraag (stuk 17, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 18), waarvan echter geoordeeld werd dat deze ongeloofwaardig zijn. Ook stelt verzoeker dat hij het bedrijf van zijn vader werd gesloten omdat B.J., de werknemer die de supervisie had in het bedrijf ook problemen had gekregen en dat hij heeft deelgenomen aan manifestaties en in een kerk verblijft (stuk 17, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 16; stuk 4, gehoorverslag, p. 14).

Wat betreft verzoekers bewering dat het bedrijf van zijn vader na zijn vertrek werd gesloten omdat B. J., de werknemer die de supervisie over het bedrijf had overgenomen van verzoekers vader, ook

problemen had gekregen (stuk 4, gehoorverslag, p. 9-10), dient te worden gesteld dat deze bewering betrekking heeft op feiten die voortvloeien uit het asielrelaas dat hij in het kader van zijn vorige aanvraag had uiteengezet en waarvan geoordeeld werd dat zij ongeloofwaardig zijn. Bovendien bleef verzoeker zeer vaag over voornoemde problemen. Verzoeker stelde dat wanneer hij B.J. contacteerde om nieuwe documenten te bekomen, hij hem heeft gezegd dat hij niet langer naar Khogyani kon gaan omdat zijn leven in gevaar is en dat hij daarom had besloten het bedrijf te sluiten (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Gevraagd of B.J. dan problemen heeft, kwam verzoeker niet verder dan te stellen dat dat misschien het geval is (stuk 4, gehoorverslag, p. 10). Gevraagd wat voor problemen hij dan wel heeft, antwoordde verzoeker ontwijkend dat hij niet naar de Amerikaanse basis in Khogyani kon gaan achter documenten voor hem omwille van problemen (stuk 4, gehoorverslag, p.10). Het argument dat hij een duidelijke reden gegeven heeft waarom hij geen verdere documenten van B.J. kon bekomen en dat het absurd is om te veronderstellen dat B.J. wel zijn leven zal riskeren doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker er niet in slaagt de problemen van B.J. concreet en duidelijk te benoemen.

Met het door verzoeker neergelegde contract tussen Commander Shah Malang gravel plant - het bedrijf van zijn vader - en Said Shikeb Akhon Zada construction and Road Company dat volgens zijn verklaringen werd opgestuurd vanuit de Amerikaanse militaire basis in Khogyani naar B.J. (stuk 4, gehoorverslag, p. 2-3), probeert verzoeker aan te tonen dat zijn bedrijf wel degelijk aan de Amerikanen leverde. Het is opmerkelijk dat het door verzoeker neergelegde contract identiek is aan het (handgeschreven) contract dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag neerlegde, met dat verschil dat het in het Engels opgesteld is en er in plaats van 'Khogyani route' nu 'Khogyani Base' staat. Bovendien betreft het een gemakkelijk te fabriceren fotokopie en kan er derhalve geen objectieve bewijswaarde aan worden gehecht, te meer uit de informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten allerhande (ver)vals(t)e Afghaanse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn. Bovendien blijkt uit de hoofding van het document dat het - net als het eerder door verzoeker neergelegde handgeschreven contract - een contract betreft opgesteld door Said Shikeb Akhon Zada construction and Road Company. Gezien voorgaande vaststellingen volstaat het door verzoeker neergelegde contract aldus niet om alsnog aan te tonen dat Commander Shah Malang gravel plant steengruis leverde aan Khogyani basis en de Amerikanen en dat verzoekers familie daardoor problemen kreeg met de taliban. De opmerking dat de vaststelling dat er veel valse documenten in omloop zijn geen enkele waarde heeft en dat dit een standaarduitleg betreft, volstaat niet om aan te tonen dat dit document wel bij machte zou zijn om verzoekers geloofwaardigheid te herstellen.

Wat betreft de fotokopie van een document met louter gegevens van het bedrijf van verzoekers vader, Commander Shah Malang gravel plant (stuk 4, gehoorverslag, p. 2-3), dient er opgemerkt te worden dat het document allerminst een bewijs is voor de problemen die verzoeker zou hebben gekend in Afghanistan met de taliban omwille van de beweerde samenwerking tussen het bedrijf van zijn vader en een Amerikaanse basis.

In kader van verzoekers tweede asielaanvraag legt verzoeker een anoniem document neer waarin wordt geargumenteed dat zijn asielaanvraag in overweging dient te worden genomen omdat hij zou behoren tot de sociale groep van jongens en mannen 'of fighting age' die volgens het UNHCR een potentieel risico profiel zou uitmaken. Wat verzoekers vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR *Guidelines* uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In het kader van zijn tweede asielaanvraag haalde verzoeker verder aan dat hij in België deelneemt aan manifestaties en in een kerk verblijft (stuk 4, gehoorverslag, p.14). Verzoeker vreest dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een christen en daardoor problemen zal krijgen (stuk 4, gehoorverslag, p.14). Volgens zijn verklaringen werden er in Afghanistan beelden uitgezonden van hem tijdens zijn verblijf in de kerk en sprak B. J. hem daarover aan (stuk 4, gehoorverslag, p.14). Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt.

De Raad stelt vast dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er ook maar enige aanwijzing zou zijn dat hij in Afghanistan wordt gezocht/geviseerd omwille van zijn vermeende verblijf in een kerk.

In onderhavig verzoekschrift tracht verzoeker zijn vrees desbetreffend *in concreto* aan te tonen en stelt dat wanneer de taliban, waarmee hij reeds problemen heeft, hem opmerken in de media nog meer de indruk wordt gewekt dat verzoeker zich als een christen gedraagt en dit de doodstraf voor hem kan betekenen in geval van terugkeer. De Raad stelt vast dat verzoeker opnieuw terugkoppelt naar de vermeende problemen met de taliban die reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

Verzoeker stelt verder in onderhavig verzoekschrift dat het niet meedelen van bepaalde details of anekdotes te wijten is aan de stress tijdens het gehoor, het ingebakken wantrouwen ten opzichte van de overheid en de opgelopen trauma's. De Raad stelt echter vast dat verzoeker er niet in slaagt de talrijke gedane vaststellingen te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend niets heeft gemeld (stuk 4). De overige argumenten die verzoeker aanvoert om zijn gebrekkige kennis te verschonen, met name het feit dat er een ingebakken wantrouwen is ten aanzien van de overheid en er opgelopen trauma's zijn in het land van oorsprong, zijn evenmin bij machte om bovenstaande vaststellingen te verklaren. Verzoeker legt overigens niet uit in welke mate er in zijn hoofde sprake zou zijn van een ingebakken wantrouwen ten aanzien van de overheid, noch welke traumatische gebeurtenissen hij heeft meegemaakt of minstens op welke manier dit hem zou verhinderen om duidelijke, concrete en coherente verklaringen af te leggen omtrent voormelde gegevens. Dit zijn dan ook louter beweringen, die geenszins worden gestaafd.

2.7. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Reeds in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker werd bij arrest nr. 115 134 van 5 december 2013 door de Raad vastgesteld dat een interne hervestiging van verzoeker niet onredelijk is: *“Verzoeker is een alleenstaande volwassen jongeman die Dari en Pashtou spreekt, werkervaring heeft als arbeider en wiens vader eigenaar is van een constructiebedrijf waarin arbeiders waren tewerkgesteld (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 3, 4, 8, 13, 15 en 17 en stuk 12). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij reeds enkele keren in Jalalabad is geweest en een zekere kennis heeft van de stad en de weg ernaar toe (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7, 8 en 9). Gelet op de financiële draagkracht van zijn familie, kan in alle redelijkheid worden aangenomen dat zij verzoeker ook financieel kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Afghanistan en vestiging in Kabul. Naar het oordeel van de Raad zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij een bijzonder profiel heeft omdat hij werkzaam was een aannemingsbedrijf dat werkzaam was voor buitenlanders, stelt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat het bedrijf waarin hij werkte effectief aan de Amerikaanse basis in Khogyani leverde. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.”* Waar verzoeker stelt dat zelfs in stedelijke gebieden de Afghanen in clan- en stamverband leven, dat een buurman het verdacht zou vinden dat verzoeker ongehuwd is en alleen leeft, dat buurtbewoners

onmiddellijk zouden trachten te achterhalen vanwaar verzoeker afkomstig is en of hij iets op zijn kerfstok heeft en de leden van de taliban zullen achterhalen waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat dit louter beweringen en veronderstellingen zijn, zonder enige objectieve grondslag. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten, mede in het licht van wat voorafgaat, voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. Overigens werden verzoekers problemen met de taliban ongeloofwaardig bevonden.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict"* van 22 maart 2013 en SRB *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse"* van 21 maart 2013) en aan de aanvullende nota (COI Focus *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict"* van 25 juni 2014 en COI Focus *"Afghanistan"* *"Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad"* van 25 juni 2014) blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvooien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde informatie kan ondergraven. Ook de ingenomen stelling in het reeds eerder vermeld anoniem document dat een wetenschappelijk onderzoek van de onderzoeksmethodologie van de commissaris-generaal in 2008 zou hebben geconcludeerd dat de toenmalige risicobeoordeling niet correct zou zijn geweest, de rechtspraak van de Raad van State van 2006 en een analyse van UNHCR waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2013 is verslechterd, volstaat geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen. De verwijzing naar een artikel van Amnesty International waarin volgens verzoeker de actuele situatie in Afghanistan gedetailleerd zou zijn geschreven volstaat evenmin. De Raad stelt vast dat dit artikel betrekking heeft op de situatie van vrouwen in Afghanistan en zeer algemeen van aard is, derwijze dat het geen afbreuk kan doen aan de voormelde concrete en gedetailleerde informatie.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede

gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF